Горчив час почва с'рдцето,
тревога стане и болка.
Хубава та мене пролет
много много трудни
и ако есен с'мрачен поглед —
поне вродне — дъжд мъгли:
хората ми мъчно криво —
тъжни трав тоже лети,
В'тайний край си отточва
дор' са пак запролети.

Изгреване на слънцето

I

С'зора рудяна
и чок са покри;
В'село ни в'поляна
огнец не гори
С'роси на росени
полски цвети
Кит меки зелени
стадо за вчера
на гор се измичат
дни мъгли
Кит полегро тичат
тръгни чеми
Хора стари, млади
бързат по нива
Слънце са подади
радва се земя.

Очи мои

Очи мои, очи свети
що гледате на свети прекрасни
видите
Кет видите как са сиви небето
как са долу хубави полето.
как птици в фъркат в простор синий
как цветят цветята по градини...
Кажете мойте родители мили
как са трудят с'всички си сили
Зарад мене за мойта прекрасна
Ден с'изгреа сиви не остана.
О ви очи бедни ми вдрани
Безпомощни тъй бяла прилъгани.
О изтощени

Бог в'природата.

Тройна слава, боже мой въсъявен
Ден и нощ, когато как си наставен,
Що с'цветя и напоена земята
Какъвти си с'звезди небесата
Разогласити народи земски
Всички съгласно на тебе са клонят
Всеядци, нови, старовремски
Съвръвнено тебе бога хвалят
1867. Невидими — всичко ти видиш,
Безтрадетен — всичко отрадиш.
Сам невидим, всичко виждиш — давам,
Непознат си, а всичко познаваш.
Земний свет е твойто тяло свето;
Слънцето е твойто око ясно.
Грозно е твойта силен глас е,
Всичко разтеглено безмерно е
Твой е тревивой, величайший трай е
Чуй нам все, твой одеи мене боже
Лекий пръст ти в'земи замах море
Да разкъсаеш как то под земята
Не небето да свий като кожа
Кривачет си само отдръсета
Сиди всички моря океани,
Всичко скуто по реда обхвани.
От едното твое подмуване
Изчезневат звезди и сренгери
От последни земята трепери
Седни покив сводям небесата
Велий боже си — чудни ти делата
Чудеш боже си — боже чудесата.

[illegible]